

4. antologie českého hororu

Hřbitovní děti

Klecový odchov

Temná rána

Slimáci láska

Zívnutí

Tajemství starého lesa

Holčička

Supersmrt

Výtah stínů

Já, Ty

Ztracené dny Strážce rovnováhy

Obraz

Psací stroj

m

ISBN 978-80-87622-14-8

4. antologie

českého hororu

povídky

„Někteří lidé říkají, že musím být hrozný člověk,
ale to není pravda. Mám srdce mladého chlapce
--- ve sklenici na mém stole.“

Stephen King
(nar. 21. září 1947)

Strach vzbuzuje 42 Českých Kingů

S radostí Vám servíruji chutné menu - čtvrtou knihu hororových povídek, jejíž vydání je součástí projektu Hledáme 100 českých Kingů. Je potěšitelné, že dílka přetékají jemnou i tvrdou hrůzou, vybrali jsme opravdu jen ty nejlepší kuchaře strachu. I když...

I když do 4. antologie českého hororu se zapojil nejmenší počet potenciálních autorů v historii projektu, přesně řečeno - 25. Byli jsme připraveni otisknout maximálně 21 povídek, nakonec jsme si museli vystačit se 13 dílky. Že by kvalitní hororové řeky v Česku vyschly? Tomu se nechce věřit.

Ani teď neodolám, abych nepřipomněl jména těch, kteří se mohou chlubit titulem Český King (tučně jsou označeni tvůrci ze 4. antologie...): **Barták Daniel**, Bauerová Ida, **Boček Petr a Zubík Miloslav**, **Borovská Věra**, Brejchová Dominika, Burger Libuše, **Cepáková Dana**, Černý Michal, Dvořák Otomar, **Ehartová Petra**, Fikar Václav ml., Fryčová Jana, Hanušová Ingrid, Havelková Martina, Hlaváček Zdeněk, Chyba Radomír, Jeník Petr, Kalina Milan, Ladko Milan, Lipšanský Jan, **Lišková Jana**, Maršálek Pavel, Mašek Josef, Nedoma David, **Pešák Ondřej**, Pešaut Jiří, **Polanka Ladislav**, Procházka Vladimír, Pucholtová Věra, Richter Aleš, **Slováková Petra**, Sokol Vladimír, Šedý Jiří, Špaček Silvestr, Štarková Petra, **Štefko Martin**, **Štěrba Luboš**, **Vičar Zbyněk**, Vnouček Jan, **Vojtišek Jan**, Zárubová Aneta. Počet Českých Kingů dosáhl čísla 41, respektive 42, v jednom případě totiž píše autorská dvojice.

Vidíte sami, do 100 nám ještě dost autorů schází. Ale nevzdáváme se a připravujeme již 5. antologii... viz strana 140. Osobně jsem přesvědčen, že mezi námi běhá stále dost spisovatelů, kteří by si mohli tykat s předními světovými autory hororů. Dokáží umělecky nejen pobavit, ale i šokovat.

Děkuji Vám všem za přízeň. A přeji lehké chvění při hrůzostrašném čtení.

Ladislav Kocka, nakladatel, 09/2013

První povídka Dana Cepáková

Hřbitovní děti

Mladá žena s bříškem zralým na slehnutí vystupuje opatrně z osobního automobilu. Manžel jí pomáhá, drže ji za ruce, ona tiše funíc vůbec nespěchá. Jejím světlým obličejem proletí stín, ústa na jedné straně poklesnou, jako by si na ně sedlo závaží.

„Moniko, tak jsme tady,“ řekne muž, rozhlédne se a rozhodí ruce.

Žena se pokusí k němu vyslat úsměv jako poděkování, ale gesto se vyprázdní v polovině cesty a promění se ve zvalou květinu. Pomrkávající oči sklápí k zemi, k divokým kamenům a trávě.

„Nechce se mi tam, Petře,“ říká.

„Musíš,“ štípne ji lehce povzbudivě do ramene.

Oba stojí v poledním slunci před nevelkým vesnickým hřbitovem. Ani veselá obloha, ani hravý vítr je ale nepřímějí k rozsáhlejšímu hovoru. Do jejich mlčení se vklíňuje chlad, trochu překvapivý v tomhle horku.

Hřbitov leží na jediném kopci v rozlehlé rovině, s vesnicí jej spojuje kostrbatá brázda polní cesty. Při jízdě po ní se auto roztančila kola, všechny jeho kovové i gumové součástky skřípěly a chtěly jediné - uletět.

Místo posledního odpočinku je obklíčeno vysokou dřavou zdí, byla ručně poskládána z šedivých kamenů. Nad vším bdí přehřáté slunce, snadno proniká přes koruny stromů, které obsadily každé volné místo mezi hroby, poskakuje po kapliče s nápisem Memento mori a po budově márnice, ale hlavně dovádí po náhrobcích. Zvláště si oblíbilo kameny s broušeným mramorem, ty vysílají blesky světla kolem sebe. Několik žlutých nití přeskakuje zeď, vnikají jako jehly do očí váhající

návštěvníkům. Až vzdychnou.

Není pochyb, Monika a Petr jsou široko daleko jedinými hosty ztichlého místa smutku.

„Musíš,“ opakuje Petr a pohladí ženu po vlasech jako dítě.

Monika ví, že musí. Musí, protože si to žádá maminka. Ještě než umřela, řekla jí, že pokud se nepřijde osobně rozloučit s její duší, bude jí každou noc chodit strašit. Ani taková hrozba však Moniku před rokem nepřinutila zúčastnit se matčina pohřbu. Cítila tehdy, že páchá neodpuštělný hřích, sestra a bratr s ní proto od té doby nemluví, ale strach ze hřbitova byl silnější. Roztřásla se uvnitř, věděla, že mrtvé prostředí by ji díky těžké minulosti lapilo, a zabilo. Komu ale měla říct svoji pravdu? Kdo by ji pochopil?

Za své provinění vůči matce byla Monika vzápětí potrestána. Ještě večer, v den mamičina pohřbu, se jí zanítilo slepé střevo, zhnisaný výběžek se nečekaně rychle protrhl, a jak pravil chirurg, zbývalo jí jen několik hodin života. Smrti z lopaty ji stáhl doslova pět minut po dvanácté.

I přes bolestivou zdravotní zkušenost Monika návštěvě hřbitova odolávala měsíce. Nikomu přitom nepřiznala, že matka svůj slib v podobě prokletí „budu tě chodit každý večer škrtit“ již několikrát dodržela. Poslední měsíce se jí do snů vkrádala jakási průhledná divoká bytost a ráno se vzbudila s bolavými otisky rukou na krku. Vtisky byly tak hluboké! Nadlouho se ráno zamykala v koupelně, aby stopy nočních útoků neviditelných schovala pod krycím krémem. Pozor! Proč, proč najednou mluví v množném čísle?! Je to nejspíš prázdné přeheknutí, vždyť za vším stojí mamičino potrestání. Nebo ne? Sama o sebe se Monika nebála, byla bojovná a statečná, ale teď, když dýchá za dva, chce přežít, musí přežít. Proto se rozhodla ustoupit, překonat svůj strach a matčin hrob navštívit.

Teď stojí před hřbitovem se svým manželem. Ano, uvědo-

muje si, je tu stále stejná železná brána připomínající zamřížované víko rakve. Dobře si pamatuje, že před deseti lety, kdy tady byla naposledy, na pohřbu otce, se horní závěs brány uvolnil a těžká kovová konstrukce padala na ni. Zachránil ji Petr svým mocným ramenem, stál před ní pevně jako anděl strážný. Už tehdy spolu chodili a svatba byla připravena, přesto Moniku jeho hrdinské gesto ohromilo. Stejně pohotově Petr jednal i před otevřeným hrobem, když k Monice sklouzl těžký dřevěný kříž. Málem jí rozdrtil nohy. To je zlé znamení, špitali si sourozenci i s matkou. Nejspíš si tě táta brzy zavolá k sobě, tiše zasyčeli. Monika jejich strašení nevnímala, místo toho k ní odněkud ze strany pronikl šepot dětského hlasu. „Pojď si hrát,“ zaslechla. Poklesla v kolenou, do očí jí skočily slzy. Domnívala se, že to zase prohodili její dva nepřející sourozenci, ti ale od ní stáli příliš daleko. Až když se pozorně rozhlédla, uviděla na čerstvě vykopané hlíně, poházené kolem hrobu, tři páry stop od dětských bot. Hned se jí vybavil mrazivý zážitek z dětství. Drobné kroky mířily k budově márnice a zvaly ji: pojď za námi. Ne, nemůže je následovat, nesmí poslechnout. Monika se stáhla do ulity, její odvaha by se vešla na špendlíkovou hlavičku, přitiskla se pevně k Petrovi, přímo se na něj pověsila, aby ji nikdo nemohl odtrhnout. Po krátkém obřadu a nudném projevu faráře přinutila Petra k rychlému útěku ze hřbitova. Přísahala, že už tam nikdy nevkročí.

Svůj slib dodržovala celé roky. Okolí na ní naléhalo, ale ona mlčela. Jenom Petrovi se jednou pokusila vysvětlit své obavy z návštěvy hřbitova. Jsou tam pochovaní bratři Molnárové, s kterými je ona spojena tragédií. Jako dítě se s nimi v jedno letní odpoledne koupala ve vesnickém rybníku, ale velmi nešťastně, oni se utopili, a ona se zachránila, oni zemřeli, ona přežila.

„To je pochopitelné, máš kvůli tomu výčitky svědomí,“ promluvil z Petra psycholog.

„Oni si se mnou hráli.“

„Když tě měli rádi.“

„Ale, oni si se mnou hráli!“

„Byli to tví dobří kamarádi.“

„Cože?!“ Monika se vzpamatovala, věděla, že Petr nic nepochopil. Proto mu stručně vyprávěla o nešťastné události. Snad jí lépe porozumí.

„Kluci chtěli, abych je naučila plavat.“ Ona za nic nemohla, chtěli to oni! Ani si nevšimla, že se na nafukovacím člunu vážně hašteřili a že jeden z nich vytáhl nožík ve tvaru rybičky a prořízl plášť lodky uprostřed vodní plochy. Přesně tak se to všechno stalo, stejně vypovídala i na policii. Trvala stále na svém, že to byl jejich nápad jít na vodu. A ukrást nafukovací člun u nich z komory ji přinutili oni. Všichni jí věřili, ostatně, proč by lhala? Přátelili se spolu roky. Potápěči hledali nůž, o němž Monika hovořila, bahno jej ale v rybníku spolehlivě skrylo.

Monika si ale vymýšlela, dokonce ani před Petrem nenašla odvalu říct plnou pravdu. Zvykla si na dokola opakovanou verzi výkladu události tak dokonale, že jí sama uvěřila. Přitom bylo všechno úplně jinak. Kluci Molnárové ji opravdu zlobili, ošklivě zlobili. Každý týden si s nimi musela hrát v jejich lesním bunkru. Nechtěla. Musela. Věta „pojď si hrát“ se v ní proměnila ve žhavý cejch, který spaloval celou její vnitřní bytost. Při prosbě „pojď si hrát“ se dodnes Monice plaší srdce. Tenkrát se často v noci, když ji nikdo neviděl, vytratila z domova, došla na kraj lesa, kde rostly kopřivy, šlehala se jimi, aby se potrestala, nebo bolestí očistila, vykoupila. Hodně plakala.

Jednoho dne se ale rozhodla a našla v sobě dostatek odvahy k činu. Nalákala Molnárovi na odvážnou plavbu na ostrov v nedalekém rybníku pod slibem, že jim dá bratrův pravý kožený kopací míč. Kluci milovali fotbal, všichni tři hráli za místní mužstvo a dařilo se jim, byli slavní po celém kraji. Vody

se ale báli, nikdo je plavat nenaučil. Navíc rybník měly všechny vesnické děti zakázaný, protože na jeho dně leželo několik nevybuchlých bomb z války. Přísný zákaz chlapci dodržovali od útlého věku. Nakonec ovšem touha po koženém míči zvítězila. A byla to právě Monika, kdo uprostřed vodní plochy rozřízl nožikem nafukovací člun. Kluci se začali topit. Nejmladší Molnár, ráčkující Milan zmizel pod hladinou jako první, prostřední pihatý Josef se chvíli zkoušel držet loďky s unikajícím vzduchem, nakonec ho stáhla do hlubin s sebou. Teprve nejstarší Jan, dívaje se do výsměšných Moniččinych očí, pochopil, že všechno z její strany byl záměr a snaha pomstít bratry i sebe ho divoce roztočila, podařilo se mu pár neumělých temp, kterými se vrhl za ní, aby jí chytil, uškrtil, ale ona mu lehce unikla. Zato voda nakonec i jeho hlavu s dlouhými kudrnatými vlasy spolehlivě spolkla. Nepomohla jim. Zachránila se sama. Nožík utopila spolu s nimi. Na břehu rybníka čekala ještě půl hodiny, než došla pro pomoc. Hasiči vyloučili těla až pozdě večer.

Vesnice nečekanou tragédií nechápala, řeči se převalovaly od domu k domu, bobtnaly a žily si vlastním životem hledajícím pravdu, třeba i ve smyšlence o pomstě ze záhrobí, zvlášť když na místním hřbitově se od pohřbu Molnárových objevovaly dětské stopy a některé hroby byly povalené. V noci se tam neodvážil zajít ani samotný farář.

Lidé se plnili zjevnou i skrytou zlobou, nečekané události vztahovali k prokletí rodiny Valšových, jejichž dcera se přece měla také utopit. Pronásledovali rodinu stále ostřejšími sprškami zlých výčitek, a tak se Valšovi raději přestěhovali. Toulali se krajem jako tažní ptáci, měnili všechny světové strany, což jim pomohlo zapomenout. Až na stará kolena otce i matku přitáhla zpátky rodná vesnice. Monika žila dál v krajském městě, nikdy rodiče na vesnici nenavštívila. Pokaždé je zvala ona k sobě a oni občas, když se jim zastesklo, za ní přijížděli.

S přátelským a usměvavým Petrem se Moniččin život proměnil v každodenní radost. Koupili si byt, zajistili se finančně, a tak záhy pomýšleli na rodinu. S těhotenstvím neměli problém. Jen co se rozhodli pro stvoření nového života, hned napoprvé se jim to zdařilo, a Monika otěhotněla. Den za dnem v ní rostla krása, nebylo pochyb, jak gynekolog potvrdil, čekala chlapečka, kluci přece dělají ženu vždy hezčí. Měl to být hnědooký Petřík. Tolikrát ho ve snu držela v náručí! Bohužel, při porodu se uškrtil na pupeční šňůře. Doktoři kývali soustrastně rozumnými hlavami, občas se to prý stává. Ano? ptala se Monika. Ale proč zrovna mně?! Vnitřně ji to popálilo, ale dál pokoušela štěstí. Její touha po dítěti se podobala košíku voňavých jahod. Druhé miminko, Veronika, hladký andílek s blondatými vlásky, zemřelo krátce po narození. Sotva ji položili na Moniččinu hrud', sotva se přivinula k prsům, zakuckala se a začala dusit. Ani přítomní zázrační lékaři nedokázali přemoci nevysvětlitelný útok na plíce maličké. Prý se utopila na suchu. Záhadu vysvětlovali nalezením plodové vody v plicích.

„Kdosi či cosi mi bere mé děti,“ napadlo tenkrát poprvé Moniku. Nedokázala si to vysvětlit, na náhody nevěřila, v představách se jí pokaždé zjevovaly dětské stopy, několikrát dokonce slyšela i neznámé hlasy. Říkaly: „Vezmeme ti každé tvoje dítě. Musíš zaplatit.“ Tyto hlasy zamkla do nejtajnější komůrky svého srdce. Nikomu o tom neřekne, ještě by si mysleli, že je blázen a poslali by ji do ústavu.

V Monice, mnohdy již připomínající zhasnutou svíci, stále klíčila nová naděje. Touha po doteku dětské ruky byla silnější než kruté nezdar. Petr k ní obdivně vzhlížel, žasl nad její nesmlouvavou odvahou. Po nesmírném úsilí se jim zdařilo další těhotenství. Nyní si oba všechno pohlídají, tak si to slíbili, také doktoři monitorují téměř každý Moniččin pohyb. A teď tohle, nucená návštěva hřbitova! roztřeše se Monika.

Železná hřbitovní brána se za nimi zabouchla, jako kdyby ji obr zavíral těžkým kladivem. Hned k prvním krokům se k Monice připojil strach. Snažila se jej pochopit, srovnat se s ním, jen na okamžik se jakoby zasnila, a - manžel Petr právě v té chvíli náhle zmizel mezi hroby. Snad ho nepohltila mrtvá země?! Rozhodla se nezmatkovat, klid, buď klidná, opakuje si, oba věděli, kam mají jít, tak se u hrobu rodičů určitě setkají. Věřila tomu.

Přidala do kroku, šlapala po drobných kamíncích, vydávaly stěží slyšitelný skřípot. A do toho nepříjemného zvuku vklouzl dětský hlas: „Věděli jsme, že přijdeš. Musíš zaplatit, nemůžeš opustit hřbitov jen tak bez trestu.“

Monika předstírala, že nic neslyší, ačkoliv uvnitř se třásla. Hrob rodičů nebyl daleko, to si dobře pamatovala, stačilo jít asi tři minuty rovně, pak u památníku válečných hrdinů zahnout doleva, držet se pár kroků vpravo a už stojíte před ním. Jenže cesta jakoby změnila tvář, hroby, hrobky i cestičky si přehazují místa, co by mělo být vlevo, je vpravo, a naopak. Monika se zmateně rozhlíží, copak se mění prostor mrtvých v bludiště? Kdo nebo co tady čaruje? Klid, zachovej klid, domlouvala si, přitom ale těžce oddechovala.

Zastavila se, upoutal ji velký náhrobek anděla s ulomeným křídlem. Upnula se na něj v naději, že z něj lépe uvidí. Stoupla si na podstavec, a vtom ji někdo uchopil zezadu, slabě, jakoby dětsky za kalhoty a halenku. A popotahuje. Zaslechla šramot, pokusila se otočit, koutkem oka zahlédla, jak se anděl dává do pohybu, mávnul křídlem a padal. Lehla si na ni drtící tíha žuly, zbavila ji pohybu i zraku, cítila jen drobné kamínky pod sebou, vůni květin a lechtání trávy, nevnímala žádnou bolest.

A přece jenom se kolem ní kdosi pohybuje! Pomoc, chtěla zavolat. Vnitřní hlas jí ale napovídal, že by křičela marně. Navíc krk měla vyschlý, sevřený jako v kleštích. Několik štíhlých prstů

ji uchopilo za ruce, nohy i části oděvu, a pomalu, zlehka kamsi vleče. Nadnáší se, tuší to, tělo mívá zemi, jen povislé ruce občas škrtnou o trávu a kamínky.

Náhle se vše na chvíli zastavilo, pak, ano, zřetelně vnímá otisky dětských bot. Au, to bolí! Kopají jí do zad, snaží se ji převrátit, snad někam kutálet. Bezmocnýma rukama se zkouší zachytit čehokoliv pevného. Marně. Vzduch se prohnul a ona letí. Chvilkový pád skončil měkce, potopila se do vody vydechující plíseň.

Pomoc! Šátrala kolem sebe, ale narážela jen na kluzkou hlínu, která ji slepovala prsty do pahýlu. Opakovaně se pokouší něčeho chytit, tušila, že rozpažené ruce její zchromlé tělo nedokáží udržet na hladině příliš dlouho, přitom nevěděla, jak je voda pod ní hluboká. Jsem tady, řekl strach a zakousl se jí do srdce. Roztéká se, naleptával. Ne, takhle nechce skončit. Nesmí. Už kvůli svému dítěti! Pomoc. Tělo i šaty vsakující vodu a chlad ještě víc otupovaly smysly i myšlení. Chápala, že jestli upadne do bezvědomí, utopí se. Pomoc, prosila.

„Nikdo ti nepomůže,“ uslyšela ráčkující dětský hlas.

Proboha. Musíte mi pomoci.

„Nemusíme. Ty musíš zaplatit.“

Jako skrze mlžnou bublinu zahlédla Monika nad sebou trojici drobných postav. Ano, ani na chvíli nezapochoybovala, hned věděla, o koho se jedná.

Ale já byla tehdy malá holka, šeptá.

„Ale teď už nejsi. Vlastně si jí přestala být již před léty. Mohla ses přiznat. Proč jsi to neudělala?“

Bála jsem se prozradit, jak jsme si hráli.

„To byla klukovina.“

Pro vás.

„Tobě se to líbilo.“

Ne, vám! Jinak bych neplakala, neprosila!

„Ublížila jsi nám a neodčinila svůj hřích.“

Pomoc, pomoc! Nemáte právo.

„Život za život!“

Monika se z posledních sil přidržuje mazlavé zdi, jen se nepropadnout pod vodní hladinu, žadoní. Než ztratila vědomí, pocítila, že na její tělo skočilo několik drobných nohou a divoké prsty ji trhají šaty na kusy. Potom se potopila.

Ostré slunce jí otevřelo mokré a zablácené oči. „Pomoc, pomoc,“ křičela a tloukla rukama kolem sebe.

„Klid, klid, už je dobře, je dobře!“ Petr ji silně sevřel do náruče.

Byla venku, byla mokrá, ale zachráněná! Monika se rozplakala, husté slzy jí tekly přes obličej na krk a spojovaly se s mokrou halenkou plnou černého bahna. Zadívala se do vykopaného hrobu plného deštivé vody. Tam, tam se měla utopit?!

Petr zmateně vysvětluje, jak se ztratil, kde se zdržel, jak ji zachránil. „Krátce za branou mě oslovili tři kluci, viděla jsi je, ne? Ptali se, kolik je hodin, chvílku mi trvalo, než jsem našel mobil a řekl jim čas. Stále jsem se dotýkal tvého boku, já nevím, ale náhle jsi byla pryč! Jakoby tě hřbitov odváděl, schoval, nevím. Volal jsem, bloudil, hledal. A vůbec: tys ty kluky opravdu neviděla? Když jsem se jich zeptal na směr k vašemu rodinnému hrobu, ochotně mi ukázali cestu. Řeknu ti, narazil jsem přitom na zvláštní hroby. Dětské hroby. Vůbec, na pravé straně hřbitova je spousta dětských hrobů. Nesou na sobě desítky jmen. Představ si, věřila bys tomu? Byl tam Petřík, nějaký Petr s naším jménem, byla tam Veronika, ta měla taky stejné jméno jako my. - Je tohle náhoda? Chápeš to? Na konci tam byl jeden bezejmenný hrobeček čerstvě vykopaný. To je ale jedno. Nejdůležitější je, že jsem tě zachránil! Pojď, jdeme pryč, tenhle hřbitov tě skutečně nemá rád.“

„Počkej,“ zastavila ho Monika. Ptá se na to, jak vypadali kluci. Petr si jich příliš nevnímal, ale přesto si vybavil u dvou

z nich několika zvláštností.

„To byli oni! Molnárovi,“ bojácně vzdychla Monika.

Petrova ramena s sebou lehce trhla, očima zamířil do koruny blízkého stromu. Nevěří. „Molnárovi jsou přece dávno mrtví. Vždyť si mi to sama vyprávěla, jak se utopili v rybníku.“

„Všechno to bylo jinak,“ koktá Monika.

„Jak jinak? Co jsi s nimi vlastně měla?“

„Oni mě zlobili,“ říká váhavě.

„To vím, byli to přece kamarádi.“

Po chvíli dodává. „Oni mě trápili.“

„Cože?“

„Oni mě mučili.“ Bolavá slůvka dolovala z hloubky duše.

„Cože?!“

Pomalou z ní klopýtají vzpomínky na dětské události. Dny kolem svého šestého roku má Monika vypálené trvale v paměti. Každou neděli, když si otec s matkou chtěli v poledne po obědě odpočinout, museli oni jako děti ven. Před jejich bytem na ni vždy čekali bratři Molnárové. „Budeme si hrát,“ říkali. Mysleli tím hru na doktora v jejich bunkru vystavěném v nedalekém lese. Když odmítla, odvedli ji tam za vlasy. Prosila sourozence o pomoc, ale ti se jí nezastali, báli se, byli rádi, že sami neupoutali pozornost divoké trojice. Kdo by si troufl něco začínat s bratry Molnárovými?! Nikdy neváhali sáhnout po břitvě, několik dětí pořezali dokonce přímo před školou! Všichni před nimi zavírali oči. V šeru lesní skrýše musela Monika hrát nemocnou. Kluci ji operovali tak, že jí strkali do buchtičky ostré hůlky, později nejstarší Jan i svého ocáska. Moc to bolelo. Plakala, prosila je, aby přestali, a když chtěla utéct, pevně ji drželi za ruce i nohy, ucpali jí špinavými dlaněmi ústa. V násilí pokračovali, dokud se nenasytili. Monika slyšela, jak syčením usychá listí, do kterého kapaly kaňky krve z jejího těla.

„Svině! Byli to malé svině. A to utopení si zasloužili!“ rozkřikl

se Petr. Zatnul ruce v pěst. „Dobře si udělala. Hajzlíci!“

Zamyslí se, opatrně se ptá. „Proto jsi potratila?!“ Čeká na odpověď. Pár vteřin lapá po vzduchu, pak se nadechne a rázně promluví. „Teď musíme pryč! Všechno je tady podivné, nebezpečné!“

Železná brána u vchodu hřbitova se jim jeví jako první a nejdůležitější záchranný bod. Pomalu, váhavě klopýtají. Petr se po každém došlapu rozhlíží po okolí, pozoruje hroby kolem sebe. Pozor, tamhle se objevily dětské ruce! Do těla se mu zasekly obavy. Ne, omyl! To jen na ně vykoukla soška andělíčka. Monika zakopla. Že by se otevíralo podzemí, aby ji vtáhlo k sobě do temné hladové tmy? K jejím kotníkům se připlazily dlouhé zelené ruce! Roztřesené vědomí proměnilo úzkou trávu v zelené hady. Chyba!

Kde jsou ale oni? Jakoby se pohledy mrtvých dětí dotýkaly Moniky ze všech stran. Brrr. Znovu se jí zatočila hlava, téměř visí Petrovi na ramenu.

Konečně! Bouchnutí brány pozvedlo jejich naději. Hřbitov nechali za zády, najednou uvěřili tomu, že se zachrání, i když nevěděli proč. Jsou propuštěni! Ale opravdu?!

Na zarostlém parkovišti je uvítalo rozpálené auto. Pokládají jej za pevnou hradbu před případným nebezpečím. Dech se jim za chvíli uklidnil, svaly napjaté v celém těle povolily, jejich rozum i city hlásí: Jsme v bezpečí!

Petr pečlivě a něžně usadil Moniku na místo spolujezdce. „Neboj se, já tě vždy ochráním,“ řekl sebevědomě. Váhavá Monika si dnes už ale není ničím jistá. Právě ucítila ostré bodnutí v podbříšku. Rukou třesoucí se jako motýlí křídlo sahá na břicho naděje. Z mokrých kapes kalhot jí vyklouzne do rozkroku zrezivělý nožík ve tvaru rybičky. Je otevřený a na střence se ukazují kapky čerstvé krve.

„Co se děje?“ promluví do napětí Petr.

„Nic, to nic,“ řekne Monika a ještě jednou si pohladí břicho. Nevěří vlastním dlaním. Bříško je prázdné.

Dana Cepáková

Bojím se, že budu nejmladší autorkou v této sbírce hororových povídek. Vypadám jako dítě, i když jsem letos slavila 18. narozeniny, takže sotva mě pustí na filmy mládeži nepřístupné. A já si teď klidně zkouším strašit lidi! Samotnou mne překvapilo, že se editor i vydavatel rozhodli zařadit moji povídku do antologie. Narodila jsem se a celý život žiji v Brně. Na naší moravskou metropoli, „zlatou loď“, nedám dopustit. Jsem tady šťastná. Studuji na gymnáziu, teď dělám poslední ročník, příští rok budu maturovat. Ráda bych uspěla na filozofické fakultě.

Mladá holka a chce rozdávat nějaké rady o psaní?! Takové sebevědomí nemám, jsem spíše „tichá myš“, pozorovatelka lidí i světa. Psaní je pro mne intuitivní záležitostí, pokud mne políbí múza, píšu, když nikoli, chodím venku a dotýkám se ulic, laviček, městských domů, zamířím-li do přírody, v lese hledím stromy, povídám si s mechem, kameny i se stromy. Nesmějte se, mám pocit, že vše je živé. Proto se i obyčejná skála, dřevo, vítr... mohou stát námětem pro horor, zvlášť když se k nim člověk špatně chová.

Druhá povídka

**Petr Boček
Miloslav Zubík**

Klecový chov

„Manažer prosperující firmy hledá pohlednou, zdravou a štíhlou dívku-nekuřačku ve věku 20-25 let pro vážný vztah. Odpovídající životní luxus zajištěn. Zn.: Zlatá klec.“

(Insert Press, 2012, č. 4, s. 6.)

Rozlehlými prostory exkluzivního bytu zvučelo reklamní vysílání lifestylové televizní stanice:

„Vymete, vyčistí, zdravé zuby zajistí - zubní kartáček Dentolux. Každé ráno ovocné džusy Fruit Style. Bez konzervantů a umělých sladidel. Čistá příroda pro vaše zdraví.

Ty máš tak úžasný pas, Kamilo! Jak to, prosím tě, děláš? Je to přece tak jednoduché, Kláro. Denně cvičím na Gallows Treku. Stačí deset minut a přebytečný tuk je pryč!

Vitamínová bomba Star Fit. Pro silné vlasy a krásné nehty. Ve formě tablet i lehce roztíratelného gelu.

Ach, ta jemnost... Mast proti celulitidě Dermax. Dokonalé tělo, dokonalý život.

Usmívejte se s námi. Cereálie Good Life nejen příjemní každé ráno, ale zároveň dodají dost energie pro celý den!“

To mají úplnou pravdu, pokývala hlavou Sabrina. Od úsvitu je na roztrhání a přesto neustále srší energií. Ty celozrnné lupínky jsou fakt geniální!

Právě si zacvičila na žíněnce Cotton Carpet a procházela halou směrem ke koupelně, kde se chystala pohroužit do vířivé lázně.

Na krátký moment se zastavila před zrcadlem. Spokojeně

pohlédla na své pěstěné tělo. Ano, vypadá skvěle. A to je přeci taky Patrikova zásluha. Tak dojemně se o ni stará. Ostatně - co by si bez něj vůbec počala! Seznámili se zhruba před půl rokem. Na inzerát. Ona v té době pracovala jako sekretářka v jedné nanicovaté firmě a nebyla tam rozhodně spokojená. Brzké ranní vstávání jí nedělalo dobře. Peníze taky nic moc, navíc ji kdekdo z kolegů neustále pomlouval. Že je líná, nespolehlivá a kdesi cosi. A to přeci není vůbec žádná pravda. Jinak by si ji přeci Patrik nevybral. A přitom měl tolik nabídek! Teď už se může nad svým někdejším úřadováním jen pousmát. Kdeže jsou oni a kde já!

Pohled jí sklouzl na dokonalé ploché břicho, zformované na Gallows Treku. Kam se na ni hrabe Kamila z reklamy! Pupík zdobí nepatrný stříbrný piercing. Ano. To byla jediná věc, kterou jí chtěl Patrik odepřít. No, nakonec ho ubřečela.

Ale jinak dělá, co jí na očích vidí. A má o ni pořád takovou starost! Chce vědět, co jí, jak sportuje, kdy a jak dlouho odpočívá. Zajímá ho snad úplně všechno. Nikdy neměla takovou péči. Jen škoda, že je Pája skoro pořád v práci. Ale co, vždyť má k dispozici tenhle nádherný byt ve třicátém patře s panoramatickými okny Crystal Eye 3000, kterými může pozorovat tu úchvatnou oblohu nad městem.

Odpoutala se od lesklé plochy a odkřepčila do koupelny. Napustila vodu do lázně a uvedla do chodu program Whirlpool Twenty. Voda v bazénku začala vířit a ona se pomalu, obřadně oddávala laskání drobných bublinek. V tomto chrámu bohyně Hygie, obloženém carrarským mramorem, vždy relaxovala se zavřenýma očima.

Hlavou jí proběhlo, co všechno už od rána stihla. Kolem půl deváté vstala, to už byl Patrik v práci, provedla své pravidelné pilates. Posnídala cereálie s příchutí borůvek a malin, vše přírodní. Ostatně ona se nenechala jen tak zmást. Pravidelně kontrolovala, zda kupovaný výrobek neobsahuje konzervanty

a dochucovadla, pověstná vražedná „éčka“. Milovala biopotraviny a cereálie. Vše dozajista čerstvé. Sama je nakupovala. Zapila je vlastnoručně vyrobeným džusem z pomerančů. Kvůli tomu si také pořídila spolehlivý odšťavňovač Orange Murder. Pak vyrazila do víru velkoměsta. Neopomněla se samozřejmě vybavit ochrannou respirační rouškou. Moc dobře věděla, že exhalace mohou výrazně poškodit i cvičením zocelený organismus. Hromadné dopravní prostředky ji nechávaly zcela chladnou. Cestovala na své skládací, ergonomicky tvarované koloběžce MX-12B s klimatizovaným nákladním prostorem. Na farmářských trzích nakoupila zeleninu a kuřecí maso. Zboží vždy pečlivě prohlédla a od prodejců si vyžádala zdravotní certifikát. V nehtovém studiu si domluvila zítřejší dopolední léčebnou kúru. Po návratu do rezidence uložila potraviny do lednice a protáhla tělo na žíněnce. No a teď relaxuje tady, v lázni. Přesně dvacet minut a dost.

„Obchodní inspekce objevila na pultech obchodních řetězců závadné potraviny. Jedná se o tyto výrobky ...“

Sušila si v hale vlasy. Musela se zasmát. Jak může někdo nakupovat jídlo v supermarketech! To je přece šílenství.

„Zároveň upozorňujeme na jogurty Bon Ghurt prodávané ve značkových obchodech Milk Service, šarže 26. května letošního roku. Patrně při výrobě se do nich dostala nebezpečná látka ...“

„Ježíšmarjá,“ vykřikla zděšeně a odhodila fén na pohovku, aniž domyslela, že se může vznítit. Prudce rozrazila dvířka lednice a pohlédla dovnitř. Rozklepanou rukou uchopila plastový kelímek a nervózně na něm hledala černá číslka.

„Ufff,“ vydechla si s úlevou, když zjistila, že jde o jiné datum. „Ale pro jistotu ho už nebudu nakupovat. Nikdy,“ zatvrdila se. „Ještě, že mám tu televizi... Jinak bych už snědla kdovíco.“

Fén na gauči mumlal cosi do ortopedické matrace.

„Aha,“ uvědomila si svou chybu a přístroj zvedla.
„Čerstvá vejce, to ano, ale prosím jen z chovů na pastvinách. Klecové chovy jsou nepřetržitě stresovány a kvalita jejich snůšky, dokonce i masa, je touto skutečností silně poznamenána.“

„To jo, to jo,“ notovala si s odborníkem na televizní obrazovce. Kdysi snědla jedno takové „klecové“ vejce a bylo jí z toho týden těžko. Chudáci slepice! Neuvěřitelné! A to si říkáme civilizace!

V ten okamžik si uvědomila, že je čas na oběd.

Vytáhla kuřecí plátek, samozřejmě z humánního chovu, naklepala a osmažila, zdravě, bez tuku na titanové pánvi. Kousky masa pak smíchala se zeleninou, jemně pokapala značkovým olivovým olejem, nezapomněla ani na bylinky. Pojedla lehce a salát zapila jedním deci kvalitního suchého vína. Přesně tak, jak to včera četla v obrázkovém časopise Anna-Marie na straně 45. A pak se, přesně podle stejného návodu natáhla na lehátko a zahájila polední siestu.

„Ty máš tak úžasný pas, Kamilo!“ probudil ji známý hlas z obrazovky. *„Jak to, prosím tě, děláš? Je to přece tak jednoduché, Kláro. Denně cvičím na Gallows Treku. Stačí deset minut a přebytečný tuk je pryč!“*

„Áááh,“ zívla si.

Za chvíli začíná každodenní televizní show Kristýny Pařezové, odbornice na zdravý životní styl. Ozvala se známá znělka, plná slunce, ovoce a zeleniny.

Vtom zazvonil mobil.

„Jasně, Patrik!“ uvědomila si. Každý den ve stejnou dobu. Jiný by se snad zlobil, že ho někdo ruší právě, když jde jeho oblíbený pořad. Ale copak je možné Patrikovi cokoliv vytýkat? Ne, to by si opravdu nezasloužil, drahoušek. „Ahoj, Pájo, jak se máš? A kdy přijdeš? Já vím, máte toho moc. Cože?“

Samozřejmě jsem jedla. Ráno cereálie, ovocnou šťávu, k obědu salát s kuřecím masem, suché víno. Ano, cvičila jsem a byla ve vířivce. Kolik vážím? Dnes ráno přesně 56 kilogramů. Ano, piju. Destilovanou vodu. Víím, musím tři litry denně. Ano, ano. Už si jdu zase loknout. Tak pa, těším se na tebe, pa!“ Skvělý chlap, pomyslela si. Takhle o mě pečovat!

„Každé ráno ovocné džusy Fruit Style. Bez konzervantů a umělých sladidel. Čistá příroda pro vaše zdraví.

Na problémy se zácpou - kapky Dynamit. Dynamit a už ti je líp!

Ach, ta jemnost... Mast proti celulitidě Dermax. Dokonalé tělo, dokonalý život.

Na tvůj splín - šampon Clean.“

Zahučel výtah a posléze vrzly dveře bytu. „Čau, brouku!“ zahlaholila od velkoplošné obrazovky Sabrina. Kroky se přesunuly do kuchyně. Ozvalo se zurčení vody. „Ahoj, hned jsem u tebe,“ rozlehl se melodický Patrikův hlas, „a připrav doupatko, ty moje poupátko, neboť hola hola, ložnice volá!“

„To je ďábel,“ vydechla nadšeně.

Další den dopoledne, slastně naložená ve vířivce, znovu probírala ony skvělé okamžiky předchozí noci. Bylo to něco neuvěřitelného. Jako by to bylo poprvé nebo snad jako by to mělo být naposledy ...

Dopoledne věnovala čilé aktivitě: ve studiu Exclusive Nails absolvovala domluvenou kúru pro posílení nehtového lůžka, nakoupila na biotržnici, zacvičila si na ribstole a nyní relaxuje v lázni. Hlavně, proboha, nesmí zapomenout pokožku řádně hydratovat! Ale ne, takovou chybu by přeci neudělala! Ihned po osušení natřela celé tělo krémem Panthax EX s vitamínem B a minerály a odešla do kuchyně, aby se naobědvala. Měla takzvaný postní den, to znamená, že konzumovala hodně

ovoce, zeleniny a především pak dostatek destilované vody. Tělo se pročistí, zbaví se škodlivin a regeneruje. Myšlenkám na denní očistu věnovala chvíle nad nakrájeným anansem na talířku v jídelně. Potom se odebrala do haly a lehla si na ortopedickou matraci. Prohlédla si nové číslo Anna-Marie, které našla ráno ve schránce. Obsahovalo řadu podnětných informací k péči o vlasy i několik dietetických receptů. Nejvíce ji zaujalo pojednání o pleťových maskách z ovesných vloček. No, to musí také vyzkoušet.

A teď pustit televizi. Za chvíli tam zase bude ta úžasná Pařezka! Zhlédnout pár reklam, které pořadu předcházejí, jistě také nebude na škodu.

„Žijte bez prachu, žijte bez strachu. Antistatické utěrky Star Dust.

Vymete, vyčistí, zdravé zuby zajistí - zubní kartáček Dentolux. Sáčky na potraviny Mikrotex. I po týdnu maso jako čerstvé. Každé ráno ovocné džusy Fruit Style. Bez konzervantů a umělých sladidel. Čistá příroda pro vaše zdraví.“

Zahučel výtah a posléze vrzly dveře bytu.

Ach, ten Patrik. Nic neřekne a přijde tak brzo.

„Čau, brouku!“ zahlaholila od velkoplošné obrazovky.

Kroky se přesunuly do kuchyně. Ozvalo se zurčení vody a chrastění příborů.

Vtom si uvědomila, že si zapomněla upravit vlasy. Odkráčela do koupelny a věnovala se svému účesu. Použila masážní hřebec Fine Hair.

Pak zazvonil mobil.

„Haló? Jé, Pájo, jak se máš? A kdy ...“

V ten okamžik jí projel záchvěv dosud nepoznané hrůzy. Zadusila sobě výkřik a zoufale zašeptala: „Někdo tu je, slyšíš? Myslela jsem, že to jsi ty! Ne, nehysterčím. Někdo ... někdo je v kuchyni. Fakt. Pájo, já se bojím. Pájo! Pájo!!!!“

Mobil náhle oněměl a zhasl.

Přitiskla se ke stěně koupelny.

Srdce cítila až v krku.

Z kuchyně stále zaznívala směsice zvuků: tentokrát to bylo otvírání zásuvek, šustění mikroténu a podivné, tiché a děsivé pohvizdování. Musí ... musí se dostat k domovním dveřím a pak ... pak ... ven. Její pěstěné tělo se pomalu, ale jistě sunulo k předsíni. Nové plovoucí podlahy naštěstí nevřžou, pomyslela si. Musela se protáhnout halou. Ještě, že nechala puštěnou televizi. Reklamní vysílání snad pohltilo její telefonát a snad zamaskuje i případný další nežádoucí zvuk.

„Ty máš tak úžasný pas, Kamilo! Jak to, prosím tě, děláš? Je to přece tak jednoduché, Kláro. Denně cvičím na Gallows Treku. Stačí deset minut a přebytečný tuk je pryč!

Želatinové bonbóny Happy Cubes bez tuku. Za výborné vysvědčení nic lepšího prostě není.

Kdo z mužů chce býti in, ať si koupí Prostatin!”

Tiché hvízdání pokračovalo. Svůj vyděšený pohled vrhala co chvíli směrem ke kuchyni, bezhlučný přesun halou se však zatím dařil. Několikrát se musela zastavit a zhluboka se nadechnout. Jinak by určitě, zcela určitě propukla v děsivý hysterický křik.

„Vitamínová bomba Star Fit. Pro silné vlasy a krásné nehty. Ve formě tablet i lehce roztíratelného gelu.

Šampón Schauma na každé trauma!

Usmívejte se s námi. Cereálie Good Life nejen příjemní každé ráno, ale zároveň dodají dost energie pro celý den!

Sáčky na potraviny Mikrotex. I po týdnu maso jako čerstvé.”

Konečně se připlížila ke vchodu do předsíni. Vypadá to dobře, dveře do kuchyně jsou i tady přivřené. A s každým krůčkem se zvětšuje šance na úspěšný únik. Nakročila se a pozorně poslouchala. Pořád to samé. Situace se nezměnila. Došlápla tedy.

Ozvalo se zavržení.

Proboha! Zapomněla na uvolněný práh!

Zachvěla se hrůzou a ztuhla. Tichá melodie v kuchyni náhle ustala. Byt naplnilo napjaté ticho. Pak v sousední místnosti zaharašily dva-tři kroky. Krve by se v ní v tu chvíli nedořezal. Je ztracena! Naprázdno polkla a nespouštěla zrak ze dveří, odkud čekala okamžitý útok. Znovu nastal úplný klid. Vteřiny tiché hrůzy se nekonečně vlekly. Náhle se neznámý dal do svého tichého pohvizdování. To jí teď znělo jak rajska hudba. Vydechla si. Neodhalil ji tedy! Tichounce se blížila ke dveřím bytu. Jakoby ze strašlivé dálky se z haly nesly slogany televizních reklam.

„Užíváš-li Parodol, nechytne tě žádný bol! Po třech hodinách jednu tabletku.

Dotek přírody. Toaletní papír Max s vůní lesních jahod.

Životní pojistění u Grave Bank. Pozůstalí vám budou děkovat!“

Tak, teď už zbývá jen jediná překážka.

Natáhla ruku a dotkla se kliky.

Připravila se k výpadu a vši silou zmáčkla.

Nic.

Bylo zamčeno ... a klíč ... klíč nikde. V naprostém zoufalství tím kusem lesklého zahnutého kovu zalomcovala.

A pak ... pak vydala dlouho potlačovaný výkřik bezmoci a děsu.

Kuchyň utichla.

Z haly se ozval příjemný ženský hlas: *„Ach, ta jemnost... Mast proti celulitidě Dermax. Dokonalé tělo, dokonalý život.“* Pak ji někdo brutálně popadl za vlasy a ďábelským tónem dodal: *„A dokonalá smrt.“*

Thlusty muž odstrčil prázdný talíř a zhluboka si říhl.

Pak se spokojeně usmál a na mobilu vyfukal číslo. Za panoramatickými okny Crystal Eye 3000 pluly na šmolkově modré